

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Thüringer Finanzgericht – Niemcy) – Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH / Hauptzollamt Erfurt

(Sprawa C-825/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Procedura końcowego przeznaczenia – Pozwolenie z mocą wsteczną – Rozporządzenie (UE) nr 952/2013 – Unijny kodeks celny – Artykuł 211 ust. 2 – Zakres stosowania ratione temporis – Warunki – Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 – Artykuł 294 ust. 2 – Zakres]

(2021/C 502/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Thüringer Finanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH

Druga strona postępowania: Hauptzollamt Erfurt

Sentencja

- 1) Artykuł 211 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny należy interpretować w ten sposób, iż nie ma on zastosowania do wniosku o przedłużenie pozwolenia z mocą wsteczną złożonego przed dniem 1 maja 2016 r., od którego to dnia artykuł ten obowiązuje na podstawie art. 288 ust. 2 tego rozporządzenia, nawet jeśli decyzja w przedmiocie tego wniosku została wydana po tym dniu.
- 2) Artykuł 294 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1602/2000 z dnia 24 lipca 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że wydanie przez organy celne nowego pozwolenia z mocą wsteczną dla czynności i towarów tego samego rodzaju co te będące przedmiotem pierwotnego pozwolenia nie podlega warunkom ustanowionym w ust. 3 tego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln – Niemcy) – Biofa AG / Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

(Sprawa C-29/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 528/2012 – Artykuł 3 ust. 1 lit. a) i c) – Pojęcia „produktu biobójczego” i „substancji czynnej” – Warunki – Sposób działania inny niż poprzez działanie czysto fizyczne lub mechaniczne – Artykuł 9 ust. 1 lit. a) – Zatwierdzenie substancji czynnej – Zakres zatwierdzenia]

(2021/C 502/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Biofa AG

Strona pozwana: Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 334/2014 z dnia 11 marca 2014 r., w związku z art. 3 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 528/2012 należy interpretować w ten sposób, że przeznaczony do niszczenia, odstraszania lub unieszkodliwiania organizmów szkodliwych produkt, który zawiera substancję czynną zatwierdzoną na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, nie jest z uwagi już na samo to zatwierdzenie objęty zakresem pojęcia „produktu biobójczego” w rozumieniu wspomnianego art. 3 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze, wobec czego do właściwego sądu krajowego należy zbadanie, czy ów produkt spełnia wszystkie przewidziane w tym przepisie warunki objęcia go zakresem tego pojęcia. Jednakże w przypadku gdy skład wspomnianego produktu jest identyczny ze składem produktu biobójczego przedstawionego jako reprezentatywny w ramach wniosku o zatwierdzenie tej substancji czynnej, ów sąd jest zobowiązany uznać, iż produkt ten wchodzi w zakres rzeczowego pojęcia.

(¹) Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 14 października 2021 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – E / Finanzamt N (C-45/20) i Z / Finanzamt G (C-46/20)

(Sprawy połączone C-45/20 i C-46/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 167, art. 168 lit. a), art. 250 i art. 252 – Odliczenie podatku naliczonego – Nieruchomość – Pomieszczenie biurowe – Instalacja fotowoltaiczna – Decyzja o przyporządkowaniu dająca prawo do odliczenia – Powiadomienie o decyzji o przyporządkowaniu – Termin zawity na wykonanie prawa do odliczenia – Domniemanie przyporządkowania do prywatnego majątku podatnika w braku powiadomienia o decyzji o przyporządkowaniu – Zasada neutralności – Zasada pewności prawa – Zasady równoważności i proporcjonalności]

(2021/C 502/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniach głównych

Strony wnoszące skargi rewizyjne: E (C-45/20), Z (C-46/20)

Strony przeciwne: Finanzamt N (C-45/20), Finanzamt G (C-46/20)

Sentencja

Artykuł 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., w związku z art. 167 tej zmienionej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym interpretowanym przez sąd krajowy tak, że w przypadku gdy podatnikowi przysługuje prawo do zadecydowania o przyporządkowaniu danego dobra do majątku swego przedsiębiorstwa, a najpóźniej z chwilą upływu ustawowego terminu na złożenie rocznej deklaracji podatku obrotowego nie umożliwiono właściwemu krajowemu organowi podatkowemu stwierdzenia takiego przyporządkowania owego dobra w oparciu o wyraźną decyzję lub wystarczające wskazówki, organ ten może odmówić związanego z tym dobrem prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej, uznając, że przyporządkowano je do prywatnego majątku podatnika, chyba że konkretne zdefiniowane w prawie przesłanki korzystania z tej możliwości wskazują na to, że nie jest ona zgodna z zasadą proporcjonalności.

(¹) Dz.U. C 191 z 8.6.2020.